

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Kormánypárti nyelvváltógetés.

Pécs, 1898. február 4.

Van nekünk itt Pécsen egy kedves kormánypárti ujságunk, a melyről senki sem mondhatja, hogy megrögzött mameluk lenne, mert állást foglalt annak idején a sajtószabadság védelmében a hirhadt 16-ik §. ellen, sőt a vámközösségről is kimutatta, hogy milyen káros az az országra s gazdasági önállóságunk mellett tört lándzsát. Az igaz, hogy bámulatossággal rontott aztán neki az ellenzéknek, amikor ez az általa is kárhözvont 16-ik §. ellen és az általa is epedve óhajtott külön vámtérület érdekében sikra szállt, időpocséklással, oktalan akadékoskodással vádolván a függetlenségi pártot, a miért a kormány javaslatait szó nélkül szavazásra bocsátani nem engedte.

Ezek fölött az ellenzéki küzdelmek fölött támadt felháborodása megzavarta kedves laptársunk (D.) jegyű vezércikk-írójának a fejét, mert különös hallucinációk kíséretében arról a kérdéstről elmélkedik, hogy mikor fog megszűnni a szélsőbal? Régen ajánlgatják már a szélsőbalnak — ugymond a jeles cikkező — hogy változtassa meg a függetlenségi lobogót, mert egyszer csak kimarad a paplan alól. Addig-addig lobogtatja, hogy szép simán, minden zökkenés

nélkül beleviszi az állam szekerét a szabad-
elvű párt a függetlenségi kerékvágásba és
kicsuszamlik a talaj a szélsőbal talpa alól.

Ugyan ugy e? Hát változtassa meg a közjogi ellenzék a függetlenségi lobogót, dobja a sutba eddigi programját, mert különben — isten ucsese — a kormánypárt fogja azt megvalósítani s akkor kompromittálva lesz ország-világ előtt a szélsőbal. Ugyan kedves (D.) ur hol tanulta, hogy egy politikai pártot azzal a fenyegetéssel kell programváltoztatásra bírni, hogy különben megvalósítják a törekvéseit? A függetlenségi pártot a paplan alatt melegedő józan hazafiak eddig mindig azzal szolták le, hogy programja megvalósíthatatlan utópia, melyet a tényleges viszonyokkal számolni tudó aktív politikus el nem fogadhat; honnét veszik hát most azt a fenyegetést a kormánypárt opportunus lovagjai, hogy dobja el az ellenzék a függetlenségi lobogót, mert különben ők viszik bele az állam szekerét a függetlenségi kerékvágásba?

Hát csak rajta uraim, ha ezt megcsinálják, a függetlenségi párt lesz az első, a mely tapsolni fog önöknek ezért a bravurért, mert a függetlenségi párt tagjai nem olyan paplanhősök, a kiket politikai küzdelmeikben csak az a cél vezérel, hogy melegedhessenek a takaró alatt; ők hazánk

állami függetlenségét akarják megvalósítva látni, az közömbös előttük, hogy ki való-
sitja azt meg.

De hol van Magyarországon olyan naiv ujságolvasó, a kit csak egy pillanatra is el lehetne ámítani azzal, hogy a kormánypárt lesz az, mely a magyar állam szekerét a függetlenségi kerékvágásba beleviszi. Az kétségtelen, hogy a hatalom tűzhelye mellett sütkérező opportunisták akkor sem fognak onnan mozdulni, ha az ellenzék kitartó küzdelme a viszonyok kedvező alakulása mellett a függetlenségi törekvéseket megvalósítja, mert nagyon jól értenek hozzá, hogyan kell a mások véres verejtékével termelt gyümölcsöt a maguk számára megkaparítani, de annak létrehozataláért az ujjukat sem mozdítanak meg, sőt minden erejükkel igyekeznek megakadályozni a termőfa ápolására irányuló munkát.

Igy tettek a szabadelvű egyházpolitikával, a melyet évtizedeken keresztül tüzzel-vassal elleneztek, sőt egyik legerősebb korteseszközük volt a függetlenségi párt ellen, hogy kerékkötőt ajánlkoztak a közjogi ellenzék radikális egyházpolitikai programjának megakadályozására: de mihelyt a viszonyok kérlelhetlen hatalma azt a kerékkötőt szétszakítással fenyegette, rögtön frontot változtattak s nemcsak elfogadták az eddig ellenezett programot,

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Az örvény szélén.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Mikor a komlósi hidhoz értek, hirtelen odakapott az a fehér arcú lány a hosszú négyes gyepelhöz, s a négy fekete ló — megállt, mintha leszegezték volna. Azután parancsolólag, szokatlan daccal szolt a mellette ülő fiatal Bezerédinek:

— Megbántam! Vigyen vissza azonnal, vagy . . .

— Vagy . . . ?

Bezerédi Gyurkát, ugy látszik, meg sem lepte ez a váratlan fordulat, mert egész higgadtan válaszolt az izgatottságtól remegő leánynak.

— Talán bizony elveszi tőlem a gyepel-szárát, s visszahajt Szent-Jánosra? — Na, az volna csak cifra komédia! — Nem bánom, álljunk itt egy kicsit, hadd fujjuk ki magunkat . . . Édes Eliz, maga képes volna most sirvafakadni, pedig . . . pedig emlékezzék csak jól vissza . . .

— Nem! Nem és nem! Hiába beszél, én megyek vissza rögtön, ha másképp nem, hát leugrom a kocsirol és gyalog fogok . . .

Tovább nem folytathatta. Görcsös sirás vett rajta erőt. Bal kezével folyton a gyepel után kapkodott, mi Gyurka sehogysem óhaj-

tott átengedni, a jobbal pedig azokat a bővös, de most háborgó kék szemeket törülgette, honnan haragos villámok löveltek a furcsa gavallér felé.

A négy éjfékete paripa lázasan kapálta addig a puha erdei utat, türelmetlenül vihogott, hol egyik, hol a másik. Langyos alkony-szél fujt, s a mint a rezulán végig-végig szaladt, a karcsu cserfák pajkosan bólingattak a különös párra, mintha csak azt mondanák: »hozott isten benneteket! Szeretjük ám mi is a csintalan meséket!« — Erre aztán a szomszéd akácok felől is látszott a gúnyos bók; — (hát már az erdő fáai sem diskrétek!) — Egy-egy hóbertos ózbak fülelt pár pillanatig valamelyik somfa mellől, azután legyözte kíváncsiságát, nem jót sejtve osont vissza a hüs erdőbe . . .

Bezerédi Gyurkán könnyü nyári ruha volt, át-át rázkódott a friss szélről. Két gombot begombolt kabátján, azután szemtelenül félrevágta fekete szalagos szalmakalapját, s valami különös mosolyt erőszakolva ajkára, percekig merően bámult a könyező leányra. Mintha csak azt akarná mondani, hogy tulajdonképen te szöktetsz engemet, nem hogy még sirj most; szeretlek, te is szeretsz! ha az enyém nem lehetnél, megörülnék, futó bolond lennék! és meghalnék érted . . .! Nem is azért sirsz most, mert megbántad, hogy velem jöttél, vagy talán fáj a bucsu, — a mi csak egy néma tekintetből állt — a szülői háztól! . . . nem a fehér, ártatlan lányszobádat könyezed most, hanem a — nagy szerelem, a szokatlan

szabadság és az édes közellét örömkönyei ezek, — szerelmes szép angyalom!

Valamit igazított szép barna bajuszán s idegesen rángatta a lovak száját . . .

Eliz pedig fájó gondolattal lelkében egy fehérhaju öregasszonyra gondolt talán, ki eddig már tüvé téve minden zegét-zugát a Márfi portának, keserü könyeket hullatva keresi, hívja az ő bálványozott egyetlen leányát . . .

Féldaldalt ült szemben azzal az emberrel, kivel megszökött!

Fehér bété kalapot viselt, melyet halvány rózsaszín szalag bilincsel ahhoz a csodaszép fűhöz.

A harag, a bosszúság, a becsületézés s a női büszkeség ébredése különös pirt kölcsönöztek annak a szép arcnak.

A lenge szellő ide-oda dobálta kalapja fehér csipkeit s a szőke fürtök szerelmesen simultak büszke homlokához.

Bezerédi folytatta:

— Eliz, ön most képes volna árkon, bokron keresztül, haza szaladni és engem újabb kínos gyötrelmek között hagyni? forró szerelmünket, melyért annyi áldozat után végre némi kárpótlást szerezve, boldognak hittem magamat, a sutba dobna, miért, azért, mert reszket, hogy a megtört, de utolsó csepp vérében is büszke vén Márfi János, a maga szivtelen atyja engem, igen engem — lefog löni, mint egy hitvány ebet?! . . . Ne féljen! Egy Bezerédit nem olyan könnyü a más világra küldeni! . . .

Azzal nagyot rántott a hosszú gyepelön,

de jóval túl is lóttek a célon s törvénybe ígtatták a vallástalanságot is.

Hát a katonai javaslatok, a melyekre célozva merik állítani, hogy ők fogják megvalósítani a függetlenségi politikát, nem-e éppen a kormánypárt eddigi magatartásával ellenkeztek azok? Valahányszor az ellenzék a magyar katonai nevelés ügyét sürgette, a kormánypárt mindig ellene volt, mert ez megbontaná a közös hadsereg egységét; mikor aztán az osztrák parlamenti zavarok veszélyeztetni kezdték a kiegyezés létrejöttét s a magyarokat az osztrák túlkövetelésekkel szemben meg kellett valamivel puhítani, akkor rögtön nagy lelkesedéssel szavazta meg az eddig agságoskodó kormánypárt a magyar tisztképző intézeteket.

Igy köszönhető mindaz, a mi eddig szabadelvű és nemzeti irányban haladásnak nevezhető, az ellenzék kitartó küzdelmének, a mely úgy csikart ki mindent a kormánytól. Pártjától nem kellett kicsikarni semmit, mert ez a párt mindig vakon követte a kormányt, akár előrenyomult, akár hátrált a haladás útján. Sem az egyházpolitikai szabadelvűség, sem a magyar katonai nevelés ügyében nem történt volna egy lépés sem, ha az ellenzék nem egyengette volna az utat azok megvalósulásához.

És ez az az „őskori konzervativizmus“, a melyet a Pécsi Napló cikkezője a függetlenségi pártnak a szemére lobbant s a mely szerinte a kormánypártot a haladás útján feltartóztatni akarja. Ezzel persze a két legutóbbi obstrukcióra céloz, pedig hát az a haladás, a mely ellen az obstrukció irányult, bizony rosszabb volt a bátramenésnél s önkéntelenül is nagyon igazat mondott (D.) ur, hogy ők villámvonatot sebességével haladnak az 1848-cal ellenkező irányban. Nos, legyen neki igaza abban is, hogy mi az ilyen haladásnak minden erőnkkel utját állani törekszünk.

Két nagy alkotmánybiztosítékunkon ütött tátongó rést a kormány: a sajtószabadságon, meg a kiegyezés alkotmányos garanciáin s ha az ellenzéknek egyáltalán van e két merénylet körül valami szégyenleni valója, úgy az nem az ellenük kifejtett küzdelemben, mint inkább a felvett harc váratlan lefúvásában rejlik.

Régen feni már a kormány a fogát egy harmadik alkotmánybiztosítékra, törvényhatósági önkormányzatunkra is s bár ezuttal ez a kérdés még egyáltalán nem aktuális, a rossz lelkiismeret már is bántja a kormány szekértologatóit, hogy itt megint meggyülik a bajuk a függetlenségi párttal, mert tudják, hogy az államosítás is olyan „haladás“, a mely a nemzet elienállási erejét megtörni s Ausztriának még készségesebb szolgájává alacsonyítani van hivatva, annak tehát erélyesen utját állni a függetlenségi párt kötelességének ismerendi.

Ezért akarják tehát az ellenzéknek kilátásba helyezett küzdelmét már előre is diszkreditálni és kétes értékű szellemeskedéssel nevetségessé tenni, ezért híresztelik azt a feltűnni vágyó politikai nullák okvetetlenkedésének; pedig hát tudja mindenki, hogy sehol a világon a politikai nulláknak, a középszerűségeken is alól álló tehetségeknak hálásabb tere nem nyílik az érvényesülésre, mint éppen a kormánypárton, a hol valóságos hajsza folyik a valódi tehetségek ellen, nehogy valamilyen föléje kerüljenek a szolnok-dobokai, meg a bonyhádi állambölcességnek.

A függetlenségi pártnak semmi oka sincsen zászlajának elárulásával magát a kormánypárt kedvéért kivégezni, hanem élni és küzdeni fog Bánffy és társai ellen, akik a hatalom birtokáért készek önállóságunknak azt a néhány foszlányát is föláldozni, a melyhez még a hatvanhetes alkotmány építői is szigorúan ragaszkodtak.

a lovak vad röhögéssel kapták el a könnyű kocsit s repültek veszekedettül a fekete erdei uton.

Márfi Eliz a nem várt szavakra s a hirtelen indulástól megrémülve kapott a kocsifogantyújához valami idegenszerű szédülést érzett, de sírni már nem tudott több!

Arca teljesen megváltozott. Úgy látszik, a bűnbánat s a szülői ház iránti szeretete csak pillanatnyi volt; könnyebb azt feledni, mint a szívből egy kedves orcát irgalmatlanul kihajítani.

A sebesen vágató kocsin jól meg kellett kapaszkodnia. Bal kezével a leheletszerű fehér csipkekalapot tartotta, miközben lélekzetét is visszatartva, lopva Bezerédihez tekintett és percekig nézte szép profilját . . .

Azon a szép fehér arcon a szerelem pirja ült most már. Minden zökkenésnél közelebb-közelebb ült Bezerédihez és mikor a berki szőlőkhöz értek, lassan, alig hallhatóan csak annyit sugott a fülébe:

— Gyurka? Most boldog vagyok . . . !

Bezerédi álmatlanul járt fel-alá szobájában. Kegyetlenül foglalkoztatta az az édes és mégis fájó gondolat, hogy Eliz nála van. Egyik percben hihetetlennek tetszett, majd ráesett tekintete az ajtóra, mely szerelmeséhez nyílt, kéjes öröm, lázas zsibbadás járta át idegeit. Merően, nedves szemekkel bámult a sárga kilincsre, mely imádotjától, lelke szép zsarnokától távol tartja.

Három-négyszer rátette kezét a könnyű

zárta, de mindannyiszor kinos szurás nyíllalott át agyán, karja erőtlenül hanyatlott le s nem volt annyi ereje, hogy azt kinyissa.

Tenyérébe temette sápadt arcát és sirt, keservesen könyezett.

— Nem! Nem visz rá a lelkiismeret . .

Az óra egyhangú ketyegése s Bezerédi halk zokogása panaszos harmoniában olvadtak össze.

Kint az égen a méla hold kíváncsian tekintget be a Bezerédi kastély ablakain s mikor egy-egy pillanatra a felhők mögé rejtőzik, mintha Bezerédihez több lelkierő s nagyobb elszántság költőznék: dac ül arra a szép arcra, s mintha utolsó gondolata is az volna, most — bemegyek! Határozottan, dobogó szívvel indul a szárnyas ajtó felé, de a természet néma tanuja, az a melancholikus, sápadt képű hold újra előbuvik s a tolvaj visszaríad: »Nem, nem visz rá a lelkiismeret!« . . .

Nesztelenül lép íróasztalához, s egyik rejtékéből halom szám kerülnek elő a féltve őrzött illatos levélkék, izgatottan keresgél közülök egyet, a legdrágábbat, melyben csak két szó van írva: »Megyek! — Jöjj!«

Mikor ezt megtalálta, remegő ujjakkal tartotta maga elé és elolvasta százszor, ezerszer . . . Megyek! Jöjj!

Agyában rémesebbnél rémesebb gondolatok üzték egymást. Gyáva, puha férfi vagy! — szolt magában, ki tettét, mit megkezdett, folytatni nem képes. Szenvedtél, türtél eleget! Lelkedben a szenvedés nyomai s a maró sze-

Polgári bál.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. január 4.

Pécs városának sok és életképes testületei közül nem volt még olyan, a mely tetteirenek, impozáns alkotási képességének olyan tanujelét adta volna, mint a pécsi polgárság. Igaz az, mikor azt mondják általában, hogy egy város virágzását, fejlődését polgarai összetartó működésének köszönheti, de minékünk még eddig nem igen volt alkalmunk városunk polgarainak tevékenységét olyan módon nyilvánítani látni, mint az tegnap történt.

Nem a cél volt oly nagy, mely őket összehozta, hanem az eredmény felülmulhatlan s ennek a bálnak lefolyása adhat nekünk biztos reményt arra, hogy ha életbe vágó, a város vagy haza jólétének előmozdítására szolgáló dolgok megvalósítására lesz szükség, jól fogja ezen érdekeket is előmozdítani a polgárság, mely nagy és erős nálunk, a mely ha sorompóba száll, tud elérni olyan eredményeket, a melyekre büszke lehet.

Az a régi, általános panasz, hogy nincs olyan tánchelyiségünk, a mely képes volna befogadni összes vendégeit egy olyan mulatságnak, mint a tegnapi is volt, gyakran felhangzott tegnap is. Igen sokan voltak ugyan, a kik csak azért nem jöttek fel a mulatságra, mert tudták előre, hogy annyira zsufolt lesz a helyiség, hogy csak a legnagyobb tolongásban lehet táncolni, de ennek dacára a megjelentek száma olyan nagy volt, hogy kényelmes befogadásukra a Vigadóénaál háromszor nagyobb terem lett volna szükséges.

A rendezők, sima frakkjukon a város színeit mutató jelvényekkel, azzal az udvarias-sággal, előzékenységgel fogadták az érkező vendégeket, a mely az érkezőket már előre is azzal a jóleső várakozással töltötte el, hogy otthonosan fogják magukat érezni, fesztelenül átadhatják magukat a jókedvnek a mulatságon.

Egy-egy notabilitás megérkezését előre jelezte a lépcsőkről felhallatszó éljenek zaja, a mely mindig tudatta a teremben már összegyűltekkal, hogy a városnak valamely köztisztelőben álló, nevezetesebb férfia fog a következő pillanatban közöttük megjelenni.

Már több ízben felhangzott az éljenek, midőn egyszer a többinél sokkal hatalmasabb, hosszabb ideig tartó jelezte, hogy megérkezett a bál védnöke, dr. Fejerváry Imre báró

relmi kinok pokoli pusztítást végeztek, miért nem oltod hát szomjad? — Vagy tán a szerelem — vértanujaként akarsz elpusztulni?

— Eh! — Szólt most elszántan. — Elizt az igaz szerelem vezérelte hozzám s így megvallhatom végre őszintén szerelmemet.

Ezzel halkán az ajtóhoz ment s azt egy gyenge nyomással kinyitotta.

Az illatos hálószobában derengő világitással égett a halványzöld éjjeli lámpa. Áhítatos, boldog némaság ült a levegőben, és minden olyan édes volt itt.

Homlokáról gyöngyözött a verejték s az első pillanatra megijedt szíve erős dobogásától: elfojtott lélekzettel állt meg a szoba közepén. Úgy érezte magát, mintha emberfeletti munkát végzett volna, melyet soh'sem tud majd kipihenni. Görcsösen szoritotta tenyerét szívéhez s mohón lélekzett: nem tudott betelni a bűvös léggel, mely most környezé . . .

Lábai mintha legyökereztek volna, mozdulatlanul állt, újból felébredt lelkiismerete: szeretett volna távol, messze lenni e helytől. . . de e kinos pillanatban eszébe jutott ismét a boldogító két szó: »Megyek! Jöjj!« s mámorosan, vad szenvedélylyel lépett a fehér párnák felé. Remegő kézzel nyult az ágy függönyéhez s egy elszánt mozdulattal félrelebbenté azt.

Nehéz hörgés, majd fájó zokogás remegette meg most a szoba áhítatos csendjét s Bezerédi öntudatlanul esett össze . . .

A hófehér ágy hideg és üres volt . . !

Molnár József.

Hirek.

Pécs, 1898. február 4

A farsang divatja.

főispán bájos nevével, kit Kindl József, a bál rendező bizottságának elnöke vezetett karján, a terem egyik szegletében felállított diszes trónushoz, a hol a körülállók folytonos éljenzése között foglalt helyet az a bájos fiatal asszony, ki közénk jövele óta annyira megnyerte a város összes lakosainak hódoló szeretetét, kitüntető tiszteletét, a melyek arra készítetik a mulatságok rendezőit, az egyesületeket, hogy iparkodjanak vendégül s ha lehet, védőnőjükül is megnyerni őt és az ő részéről tapasztalt szives készség, a melylyel az ilyen felkéréseknek eleget szokott tenni s a melylyel sokoldalú elfoglaltsága dacára a legragyogóbb kedvvel, vidámsággal teljesíti bálkirálynői tiszteletét: tegnap este is elbűvölte mindazokat, a kiknek még eddig nem volt alkalmuk megismerni, bálványozottabbá tette mindazoknál, a kik már eddig is hódoló tisztelettel vették körül.

Egymásután siettek a főispáni pár üdvözlésére a jelenvolt előkelőségek, kiknek sorában láttuk *Triaxler* Károlyt, *Majorossy* Imrét, *Zsolnay* Vilmost, *Zsolnay* Györgyöt, *Opris* Pétert, *Wiesner* Rajmárt, *Jeszenszky* Lajost, *Nagy* Jenőt, dr. *Darócy* Aladárt, *Stencl* Alajos ezredest, *Colerus* Emil és *Fodor* Lajos alezredekereket; *Littke* Józsefet, *Erreth* Jánost, szóval városunk színe-javát, a kik mind örömmel ke-resték fel a polgárok bálját.

A katonazenekar és a Farkas Sándor legényei ugyancsak kitétek magukért, folytonosan játszva a jobbnál jobb táncdarabokat s szünóra alatt nem tudott helyet kapni az étterem és szomszédos kávéházban a sok jelenlevő, a ki még tovább is ott akart maradni a mulatságon.

Szinte lehetetlenséggel határos mindazoknak neveit felemlíteni, a kik részt vettek a mulatságon, de mégis megkísérjük azt a következőkben:

Auguszt Istvánné, Bedő Károlyné, Bencenleitner Lajosné, Baka Jozsefné, Bachmayer Henriké, Bencenleitner Sándorné, Csukás Zoltánné, Csögl Jánosné, Dienes Györgyné, Drake Józsefné, Domján Izidorné, Engel Józsefné, Engedi Józsefné, Erreth Kálmánné, dr. báró Fejérváry Imréné, ifj. Fogl Jánosné, Gipsz Józsefné, Györyné, Ganter Ferencné, Grauman Jánosné, Horváth Gyuláné, Havis Jakabné, özv. Hentzné, Hirschfeld Samuné, Hentz Istvánné, Holbauerné, Hillebrand Ferencné, Hoffmann Lajosné, Jantay Gyuláné, Krautzszak Gyuláné, Kópit Imréné, Klein Béláné, Köpi Lajosné, Kann Arminé, Krisztian Józsefné, Kindl Ferencné, Kun Dánielné (Bar. Szabolcs), Littke Ernőné és Józsefné, Lamparterné, László Nándorné, Ludwig Károlyné, Mörice Jánosné, Marxreiter Károlyné, Mauthner Mórné, Nürnberg Józsefné, Póth Vilmosné, Papp Antalné, Piribauer Jánosné, Petrovics Ferencné, Póth Gáborné, Präger Samuné, Petrovics Istvánné, Puszt Jánosné, Ritterné, Rehling Györgyné, Ruepprecht Nándorné, Sümegi Istvánné, Stern Károlyné, Silay Istvánné, dr. Stein Henriké, Schwabach Gézáné, Scholz Gyuláné, Tamási Józsefné, Taky Gyuláné, Trebits Dánielné, Trebits Sámuelné, Tauszig Zsigmondné, Weber Józsefné, Varga Vilmosné, Vásárhelyi Istvánné, Wagner Jánosné, Weisz Adolfné.

Auguszt Gizella, Bachmayer Mariska, Bedő Panna, Dávid Ilona, Drake növ., Dienes Mariska, Elter Mici, Goldhammer Gizella, Gőndör Aranka, Giesz Irma, Hillebrand Janka, Hirschfeld Helén, Hentz Mariska, Ivics Paula, Jambresits Gabriella, Kopf Panna, Kindl Gizi, László növ., Lamparter növ., Mitzky Ella, Mörice Anna, Marxreiter Emma, Ortner Mariska, Petrovics Róza, Percel Teréz, Präger Aranka, Puszt Juliska, Razgha Ilona, Stern Mariska, Schwarc Vilma, Spitzer Irén, Trebits Róza, Wágner Antónia, Wagner Ilona, Weisz Ilona.

Bál — bál — bál, piknik és meghoszszabított zsúr mindenfelé, — táncolunk, keringünk szédületesen, — öltözködünk és eszünk, iszunk, és mulatunk. Torontálban, Dunántul meg az éhtifusz tizedeli a falu népet. Ki érti, ki érti maga is, hogy ez miként lehet így, de ki fogja a néppel megértetni, hogy ennek miért kell így lenni.

Különös bevezetése egy divatlevélnek ugy-e? De nem zárkozhatik el még egy felület, mindig csak selyem és csipkével elfoglalt elme sem az ilyen rémületek elől. Mulasunk, jól van, ha van pénzünk és kedvünk hozzá, de ne addig, míg a bála szánt költségünk egy részét az éhezőknek nem juttattuk csak a fölöslegből, a legfölöslegből valamit. A ki például ezer forintot szánt a farsangra, az oszsa be magának az ezret kilencszázra és adja a tizedik százat az éhezőknek, ez csak nem képtelen kívánság, ugy-e és így tovább adjon mindenki, a kinek ezekben a nehéz napokban még mulatságra is telik. Csak a terített asztalok morzsáit kérjük az inségesek számára. Ha minden asszony és leány, a ki a fényesen világított báli terembe azzal a tudattal lépne be, hogy megtagadván magától egy kis fölösleges csipkét, egy szép legyezőt, ezzel egy nyomorgó család néhány napján enyhített, bizonyos, hogy könnyebb szívvel mulatna és áldás lenne minden lépésén.

De hisz ez nem is divatlevél, hanem nagybőjti prédikáció! Igaz, de nehéz szívvel beszél az ember ilyen szomorú időkben azokról a remek, gyöngygyel himzett, valódi csipke illusztrációkkal diszitett, nehéz damasztruhákról, a melyeket az udvari bálon viseltek, a mikor tudja, hogy egyetlen egy ilyen ruha árán egy egész inséges falut egész télen el lehetne tartani. De ne menjünk olyan messze és ne keressünk lágy sziveket ott, a hol az éhség, inség ismeretlen, üres fogalom. Maradjunk ide haza, idelent. Hisz a legegyszerűbb uri családokat, olyanokat, a kiknek jövedelme négyezertől tizezerig terjed és csak kevésé közülük ezen felül, a farsangnak oly szédületes forgatagában látjuk, hogy alig jut idejük alváásra, a pihenésre, dologra, hasznos foglalkozásra, nevétséges! Ki gondolna ma erre. Ma mulatunk, utánunk az özönvíz. Hogy a fiatal emberek nem bírnak a sok mulatástól akár tanulmányaiknak, akár hivatalbeli kötelezettségeiknek eleget tenni, hogy a leányok a sok táncból, éjjelezéstől úgy letogynak, oly sápadtak, hogy már most azon tanakodnak a mamával, hogy nyáron a Balaton, vagy egy acélos vasas fürdő lesz-e jobb szegény vérük telfrisítésére: ki törődnek ezzel? Mulatni muszáj, még pedig eszeveszeten robotolva, ez most a módi. No, de hagyjuk, nem segít ezen semmi, csak egy esetleges másik módi, majd ha magunk is inségesek leszünk, tán divatba jön a józan, okszerű élet és takarékoskodás is, a mely mellett jut a magunkból másoknak is, a kik fáznak és éheznek. A mi pedig az idei bálók divatját illeti, hát a rózsaszín jutott uralomra a többi szín fölött. Egy-egy bálban a rózsaszín ruha annyi, mint a többi színek együttvéve. Nem is csoda, hisz ez a legtökéletesebb: a színek színe és én mindig csodálom, hogy valaki, a kinek ez az édes, gyengéd szín jól áll, még valaha csak el is tudja magát szánni arra, hogy más színbe is öltözködjék. A selyem nem harapózott el annyira, mint hittük. A leányok megmaradtak a krep, tüll, moll és ezer másféle röpke bálkelmék mellett, a selymet a fiatal asszonyoknak hagyva, de ezek is lehetőleg krepderékkel enyhítették a selyemszoknya méltóságát. A brokát és bársony pedig megmaradt a fiatal és idős gardedámok viseletének.

Általában az idei báli divat nem igen lépi át a jó izlés határait, a minek csak örvendhetünk.

Ida.

Naptár 1898. február 5-én.

Naptár: szombat, febr. 5. — Róm. kath.: Ágota. — Prot.: Ágota. — Görög-kel. (jan. 24.) Timót. — Zsidó: S. Besavah. — Nap kél 7 óra 6 perckor; nyugszik 4 óra 50 perckor. — Hold kél 3 óra 38 perckor délután; nyugszik 6 óra 17 perckor reggel.

Időjárás hőmérséklet 3 Celsius fok hideg; légnyomás 754. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint szeles, enyhe idő, eső várható.

A Nemzeti Kaszinó bálja este 9 órakor. Keresk. Ifjusági Kaszinó estélye este 8 órakor. Hadastyánok bálja Scholtznál. Tornaegylet jelmezbálja a Vigadóban.

— (Uj egyetemi tanár.) A hivatalos lap mai száma közli, hogy a király ki-nevezte *Békefi* Remiget, a tudós cisztercita tanárt a budapesti tudomány-egyetemen a magyar művelődéstörténet nyilvános rendkívüli tanárává.

— (Hirlapírók gyűlése.) A vidéki hirlapírók országos szövetségének helyi bizottsága folyó hó 6-án, vasárnap d. u. 2 órakor a *Hajó* vendéglő étkezőjében ülést tart, melyre a szövetségi tagok ez uton is meghivatnak.

— (Magyarellenes tüntetés Dárdán.) Dárdai levelezőnk ad hirt arról a legújabb botrányról, mely a magyarellenes tüntetések között a legfrissebb, mert hiszen tegnapelőtt történt. A tüntetők eszékiek voltak, még pedig, mint gyanítják, hivatalnokok, a kik a pánszláv hengegés és a magyarellenes gyűlölet folytán utcai botrányt provokáltak. Négyen voltak, még nagyon is elején a férfikornak és céljuk egy kis ünnepnap lumpolás lévén, alaposan le is részegedtek a dárdai vendéglőben. Mikor ilyen állapotban eltávoztak, egyikük az utcán revolvert vett elő és abból egymásután hat lövést tett a levegőbe. Persze, rögtön nagy néptömeg csődült össze és figyelmeztették is őket, hogy nem szabad lövöldözni. Ők azonban »Le a magyarokkal!« »A magyar nem parancsol!« és másfajta szitkozódó kiáltásokkal feleltek s a többi is revolvert vévén elő, valószínűs sortűz mellett mentek ki a községből. A megvadult horvát himpellérek persze senki sem merte bántani, mert ugyancsak mutogat-ták a fegyver csövét a védtelen népnek. A feljelentést tegnap megtették ellenök s most folyik a vizsgálat a magyarfaló tüntetők ellen.

— (Jubiláló pénztézet.) A mohácsi Takarékpénztár — mint levelezőnk írja — tegnapelőtt ünnepelte fennállásának huszonötödik évfordulóját. A jubiláló takarékpénztár ez alkalomból diszközgyűlést tartott, melyen nagyobb összegű jótékonycélu alapítványokat is tett. Többek között a vidéki hirlapírók országos szövetsége és a budapesti egyetemi Diák-asztal javára is tett alapítványt.

— (Jogakadémiai beiratások.) A pécsi püspöki jogakadémián a második fél-évre szóló beiratások f. hó 8-ig történnek. A beiratásokat *Szeredy* József dr., prodirektor vezeti.

— (Halálozás.) *Takács* István, nyugalmazott uradalmi körerdész, életének 73-dik évében meghalt. Temetése holnap (szombaton) délután 4 órakor lesz Szent-Ivánon.

— (Szörnyű gyanu.) Ily cím alatt megirtuk, hogy a rendőrség letartóztatta özv. *Pilárc* Jánosné, mert az a gyanu volt ellene, hogy ő okozta beteges férjének, *Pilárc* János téglamunkásnak halálát. Ugyanis az elhalt emberen gyanus külső sérülést konstataáltak s mivel a mendemonda azt regélte, hogy az asszony ráunt beteges urára és rosszul bánt azzal, hát az volt a gyanu, hogy ő siettette valahogy a szegény ember halálát. A gyanu azonban alaptalannak bizonyult, mert a vizsgálat semmi oly adatot nem birt előteremte

a mi a gyanut megerősítette volna. Így hát az asszonyt a rendőrség szabadon bocsájtotta, a ki most megtanulhatta, hogy a mendemonda is milyen szörnyű gyanuba keverhet valakit.

— **(Mosolygó éjszakák.)** A mosolygó éjszakák egymásután következnek ime most, a farsang idején. A holnapi éjszaka is ilyenek ígérkeznek, hiszen holnap (szombaton) este nem kevesebb, mint három bál, egy estély s még két táncmulatság is lesz. Elsősorban a *Nemzeti Kaszinó* bálját említjük meg, a mely káprázatosan fényesnek és igen látogatottnak ígérkezik. A pécsi *Tornaegylet* a Vigadóban nagy jelmezbálat rendez; a *hadastyánok* pedig Scholtznál rendezik ez idei farsangi mulatságukat. A kereskedő ifjuság *Kaszinójában* felolvasó-estély lesz s végül Kulin vendéglőjében az urasági táblaterítők tartanak bálát s a Petőfi vendéglőben és az Ujsörgyárban pedig házibál lesz.

— **(Érdekes vendég a pécsi törvényszéknél.)** Tegnap hozták be Mohácsról Tasi Sándort, az elfogott rablógyilkost és társát Kovács Istvánt. Tasi roppantul bizik a pécsi kir. törvényszék humanizmusában és dacára, hogy nem egy gyilkosságot ismert már be, nem vár nagyobb büntetést 6—8 évnél. Azt meg éppen nevetségesnek tartja, hogy átadnák az eszéki törvényszéknek, ahol Bakó nevű társa felett ítélkeztek, aki nem is gyilkolt és mégis 18 évet nyomtak rá.

— **(Öngyilkos dezertor.)** Tegnap esti lapunkban hírül adtuk, hogy a pécsi 19-ik honvédgyalozezred 4-ik századának egyik közlegénye, *Bakó János*, megszökött a kaszárnyából. A keresésére kirendelt katonai őrzője tegnap este hat óra tájban talált rá a szőkevényre a püspök-bogádi erdőben, de ekkor már — halott volt. Ott függött egy fán felakasztva s kétségtelen, hogy öngyilkos lett, így akarván elkerülni a büntetést, a mit szökése miatt kapott volna. Az öngyilkos dezertor fiatal legény volt; most szolgálta első évét, de a katonaságba nem igen tudott beletörődni. Aztán meg húzta a szive haza is, a falujába, a hol egy leányt szeretett és mindig attól félt, hogy a leány nem várja be, míg a katonaságtól megszabadul s máshoz megy férjhez. Ez a féltelme nem is volt alap-talan; mert a leány a farsangon menyasszony lett. Mikor ezt a legény megtudta, akkor aztán annyira elkeseredett, hogy megszökött a kaszárnyából és hazament. Hogy mily eredménynyel járt otthon, azt nem lehet tudni; bizonyára nem érte azt el, a mit akart s másrészt a büntetéstől is félt, a mi szökéséért rávárt és ezért akasztotta fel magát. Holttestét behozták a katonai kórházba s onnan temették el ma délután.

— **(Feltört préház.)** *Vidákovits István*, Ágoston-utcai lakosnak, a szamárkutdülőben levő préházát az éjjel ismeretlen tettesek feltörték és onnan vagy negyven forint értékű ingóságokat elloptak, köztük egy zsebórát, sok élelmi szert és bort is. A betörést a tulajdonos ma reggel vette észre, mikor kiment a szőlejébe. Kifosztva látván a préházat, nyomban haza sietett és bejelentette az esetet a rendőrségnél, a hol a nyomozás megindult az ismeretlen tettesek kézrekerítése végett.

— **(Baleset.)** Hogy a gondatlanság né-mely esetben szinte véletlenül okoz balesetet,

azt mutatja az a szerencsétlenség, a mi tegnap este történt. A malom-utcán haladt végig *Nagy Éva* munkásleány, mikor egy ablak csőrömpölve csapódott ki a feje felett és a kitért üveg a fejére esett s azt több helyen megsebesítette. Egy üvegszilánk a leány arcába is hullott és szeme alatt ütött sebet. A balesetet az okozta, hogy a rosszul bezárt ablakot egy szélroham kinyitotta s az kitérvén így sebesítette meg a leányt, a kit most lakásán ápolnak.

— **(Rablógyilkosság.)** *Fábián György*, kaposvári vasuti munkavezető, rablógyilkosságnak esett áldozatul. Hazafelé tartott az országuton, mikor két ember rohant rá, leszúrták és a vérében fetregő embert kirabolták. Elvették tőle zsebóráját és pár forintot kitevő készpénzét s azzal odább álltak. A meggyilkolt embert reggel találták meg az uton, vérben fekve, holtan s úgy szállították be Kaposvárra. A meggyilkoltat özvegye és négy árvája siratja. A nyomozást a legszélesebb alapokra fektetve, megindították a rablógyilkosok kézrekerítése végett.

— **(Véres verekedés.)** A Majláth-téren ma reggel véres verekedést vitt véghez két tót atyafi, a kik a reggelire bevett pálinka hatása alatt egymást akarták felkoncolni. Az egyik *Klubik Jónás*, a másik *Bakos József* s mindketten drótos-tótok. Valami szakmájukba vágó dolog felett vesztek össze, még pedig oly hevesen, hogy végre késsel mentek egymásra és a földön henteregve igyekeztek egymás bőrén minél több folytonossági hiányt előidézni. A sarkon posztot álló rendőr azonban csakhamar szétválasztotta őket s bekísérte mindkettőt a rendőrségre, a hol egyelőre ott tartják őket s aztán majd a bíróság előtt számolhatnak le egymással.

— **(Elfogott kasszarablók.)** Egy éve is elmúlt már, hogy a baranyavári jegyzői lakból elemelték a községi adót magában foglaló nagy vasszekrényt. Az elrabolt kasszát később megtalálták egy kutban, de a rablók-nak azért nem tudtak nyomára jutni. Most aztán egy vándorcigánykaravánt, a hires Sárközi-familiát letartóztatták, mert alapos a gyanu ellenök, hogy ők követték el a kasszarablást. Az elfogott cigányok már az ügyészség fogházában ülnek, a hol most folytatják ellenük a vizsgálatot.

— **(A sellyei bál.)** Baranya-Sellye fiatalága tegnapelőtt igen sikerült táncestélyt rendezett. A jökevény reggeli hat óráig együtt tartotta a tánc gyönyöreit élvező fiatalságot. A kitűnő rendezésért az érdem Feigler László, Kossa Tihamér, Harvich Ernő, Faulhauer József és Sidlauer Dezső urakat illeti, kik a rendezést szívélyesen viselvén, kitűnően megfelelték minden várakozásnak. Jelen voltak a következő urnők: Kayser Elekné, Békefy Gyuláné, Feigler Miklósné, Vitéz Ferencné, Kossa Jánosné, Horváth Józsefné, Harant Arnoldné, Lukács Józsefné, Fejes Lajosné, Czindl Józsefné, Fejes Sándorné, Barthalos Ferencné, Bartha Rezsőné, Bosznay Sándorné, Razga Ferencné, Gróf Józsefné, Veigl Antalné és Sonnenfeld Lajosné. Békefy Sárika, Kayser Annika, Feigler Jankica, Kossa Irénke, Horváth Vilmácska, Harant Olga, Lukács Ilonka, Fejes Mariska, Fejes Irénke és Lottika, Czindl Irmica, Barthalos Etike, Bartha Mariska, Bosznay Mariska, Gróf Ilonka, Rizsák Margitka, Kimithy Jolánka és Ilonka.

— **(Elcserélt kalap és kabát.)**

A tegnapi polgári bál alkalmából *Dezsőfi József*, király-utca 40. szám alatti cipész iparosnak, világos télikabátját és kalapját valaki elcserélte, ott hagyván helyette a magáét. A tulajdonos ez uton kéri az illetőt a tévedés helyrehozására és az elcserélt kalap és télikabát visszacserelésére.

— **(Becsületbeli ügy elintézése holdvilágnál.)** Már innen-onnan egy esztendeje, hogy Dobos Ferenc, bács-monostori illetőségű, Mohácson Cifra Gáspár műhelyében levő csizmadiasegédnek elintézetlen »lovagias« ügye van *Jevremovits Péter*, dunaszekcsői illetőségű, jelenleg Hummel Ignác, mohácsi hentesnél levő segéddel. Már hogyan is türhetné egy gavallér hentessegéd azt megtorlatlanul, hogy egy csizmadiasegédet nem csak hogy kiütötte egy szép korszós leány kegyeiből, hanem még ráadásul pofon is ütötte. Bizony pedig Perónak türni kellett soká, mert nem találkozott alkalom arra, hogy bánatos boszuját kitöltse; hanem a véres fenyegetés azért elhatott Dobos füleibe, aki, hogy esetleg mint győző kerülhessen ki az elkerülhetetlen párbajból, soha fegyver nélkül nem lépett ki az utcára. Beszerzett magának egy 9 mmes revolvert és egy 15 cméter hosszú vadásztört. Ezek voltak azután legmegbízhatóbb barátai az ő kíséretében. Még pedig különösen akkor bizott bennük, mikor Maricáját ment látogatni. Ilyenféle látogatási sétán volt Dobos F., Becker Lőrinc pajtásával szerda holdvilágos estéjén 10 óra után, midőn a Vörösmarthy-utca legvégén szembejött vele Peró az ő bátyjával, Szávóval és ifj. Ruppert Péter halászlegényvel. Minden üdvözlés nélkül már elkerültek egymást, mikor Szávó vissza kiált Dobosra, hogy álljon meg. Dobos magyar vére már csak nem engedheti meg a gyáva futást egy szerb elől és megállt, de egyszersmind revolverét markában készenlétben tartotta. Szávó kezefején fogta meg Dobost, akiről már tudták, hogy revolverrel járkál, de Dobos sem volt rest, kezét kirántotta és egy lövést tett ellenfele irányában, azzal hátrálni kezdett s 10 lépésnyire újra lött egyet. Ez már talált. Szávó meg volt sebesítve. Most utcu neki. A két segéd, ifj. Ruppert és Weikert, látva a veszedelmet, mint afféle németek és okosak, csendesen odább álltak, hogy baj ne érje őket. Agyonverünk kutya, stb. efféle kiáltásokkal kergették Dobost, akinek a revolverében már nem volt több töltény. A Jevremovits testvérek fegyver, sőt bot nélkül lévén, egy sokac kerítésének mentek neki, abból látták el magukat karóval. A golya-ut-cában, a püspök-templom közelében Dobos már nem bírta a futást, meg is szűkölt a csizmája, megállt és bevárta üldözőit, markában tartván vadásztörét, hogy védelmezze magát. Peró nem is volt rest, a kezében levő hosszú karóval fejbe kólintotta Dobost, aki a boxolási mód szerint balkarjával iparkodott ugyan felfogni az ütést, egyuttal törével erősebb szúrást adott Perónak a mellébe. Most azután ami következett, minden rendszer és szabály nélkül folyt le. Azok ütöttek, ez pedig szurkált szanaszét, közben szúrt is úgy, hogy a két Jevremovits testvér elterülve maradt a földön, összetörve és szurkálva. A győztes, a Dobos gyerek azonban sietett a párbaj helyét elhagyni, sietségében kalapját felejtve ott, azt gondolván, hogy valahol futása közben ejtette még el. Hazament és ágyába lefeküdt aludni, mint aki szerencsés párbajt vívott meg. Már a lövések hallatára Laklia Antal és Pecsuvác János városi rendőrökből állott járőr, a hang után indultak, de oda érve senkit sem találtak; végre egy sokac anyóka, a ki az egészet nézte a kapualjából, utbaigazította a járőrt. De a zeg-zugos, göröngyös, elhanyagolt sokac utcákon nem olyan könnyű valakit megtalálni, mikor azt sem tudják, melyikbe futott. Azért mégis elég jókor megtalálták a két sebesültet és a »László«

kórházba szállították őket, ahol dr. Tomicsity Márk orvos kezelés alá vette őket. A járőr megtudván a tettes nevét, felkeresték mesterénél, Cifra Gáspárnál, ahol ágyban fekve találták. Dobos kikelt a rendőrök ellen, hogy minek bántják, ő nem tett semmi rosszat. De a kalapját megmutatván neki, beismerte tettét. A rendőr-örjárat felszólítására, hogy adja elő fegyvereit, az udvaron levő sertésöl alul szedte elő a forgópisztolyt és a tört. Előbbiben két üres töltény-hüvely van, a tört pedig saját bemondása szerint, a földbe nyomkodva tisztította meg a vértől. Dobos Ferencet a városházához vitte be a rendőr-örjárat, ahol még azon éjjel átvette Szeifert András csendőr és eljárt az ügyben. A két Jevremovits fivér súlyosan megsebesítve fekszik a »László« kórházban. Szávó még kilábalhat sebeiből, de Péternek alighanem következik az utolsó útja, — kórházból a temetőbe.

— **(Előzékeny korcsmáros.)** Van az ember életében pillanatok, a mikor olyan jól esik feledni mindent s mulatni — gondtalanul. Persze az ilyen gondtalan mulatás egyik embernél kitünő szórakozás, a másikonál, a korcsmárosnál, meg kitünő — haszon. Hanem, hogy valamely korcsmáros jó, mulató vendégét, — ki neki annyi hasznot hozott, — egyszerűen kitegye a helyiségéből, az már nem mindennapi dolog. Így gondolkozott magában egy falusi gazda is, a kivel megesett ez a furcsa história. Jó kedve volt, feledni akart, s nagyon is gyakran emelgette az isteni lőrét tartalmazó poharat. Aztán örült, mulatott. Hát miért ne tehetne volna, jussa volt hozzá, megfizetett mindenért emberül. Hanem egyszer csak mélyen elhomályosult szemei előtt minden. Mintha fölfordult volna vele a világ.

Körültapogatózott kezeivel, s a legnagyobb meglepetéssel konstata, hogy a hideg földön fekszik a korcsma ajtaja előtt. Miután előbb bent volt, most meg kívül találta magát s nem igen emlékezett arra, hogy a maga jószántából feküdt volna a hideg földre, — úgy kellett történnie, hogy — szépen kitétek a szürét, legalább így mesélte el az esetet a rendőrségnél, a hol feljelentést tett az előzékeny korcsmáros ellen.

— **(Nem szabadalmazott fel-találás.)** Különös eszméje támadt az éjjel néhány kifocamodott eszűembernek. Mindenáron valami nagyot, valami meglepőt akartak tenni, a miről hírük, nevük messze elszálljon. Mikor összejöttek a szokott pálinkás boltban, szépen letelepedtek az asztal mellé s pálinkát kezdtek égetni. Az égő pálinka kísérteties lángja mellett aztán rátértek szokott tárgyukra. Pang az üzlet, nincs haszon. Miből élünk meg ezután? Egyik nem késett kijelenteni, hogy a legjobb dolguk van most az álarckészítőknek, mert a farsang folytán az ő portékájuknak van most legnagyobb kelendősége. A másik kettő nagyot bámult. Hát, ha te úgy gondolod, kísértésük meg! S ezzel az égő szeszt az arcára öntötték s aztán a leforrázott arcot alaposan megsuroították. A műtét sikerült, mert az ember arcáról mind lement a bőr s helyette olyan természetes álarc képződött, hogy olyat aligha fognak látni az idei farsangban. Így tehát tetek valami nagyot, különöset, a melynek révén hírük, nevük s jó maguk is eljutnak — a bíróság helyiségeibe.

— **(Kegyetlen férj.)** Ez eset hőse mindig erőszakos ember hírében állt. Ezt a kiváló tulajdonságát azonban mégis csak a saját családjá, különösen pedig szegény felesége érezte meg legjobban. A boldogtalan asszonyt folyton üti, kinezta s minden csekélységért a legborzasztóbb szidalmakkal illeti a gyermekei előtt. Ma is azért verte meg kegyetlenül, mert egy tányér levessel többet főzött, mint a mennyi elfogyott. Az összetört asszonyt azután elővette s a szemei előtt élesre köszörült kést forgatva, nagyon leszidta s kikergette házából. Egyszersmind azt is tudtára adta, hogy ha vissza merne hozzá térni, azzal az éles késsel darabolja fel paprikásnak. A kiüldözött feleség a rendőrséghez fordult oltalomért, a honnan csakugyan nyert is segítséget. De hogy ennek mi lesz az eredménye, azt valószínűleg legközelebb újabb botrány fogja a nyilvánosságra hozni.

— **(Inkább Amerikába megyek.)** A rendőrséget négy nap óta foglalkoztatta egy titokzatos ismeretlen, aki, mint maga mondta, Amerikába ment. Négy napja, hogy találtak az utcán egy viseltes télikabátot. Annak a zsebében egy levél ceruzával írva. Aki írta, érzékenyen bucsuzik el benne az anyjától s azt mondja, hogy mert őt az apja meg akarja verni, hát ő ezt nem állja, inkább Amerikába megy. Négy nap óta várták, hogy jelentkezik valamely kétségbeesett anya, az eltűnt fiát keresendő. De nem történt meg. Negyednapra rájött a rendőrség, hogy a kérdéses férfi nem annyira a messze Amerikába, mint inkább a

Erminia is elsápadt. Talán megérezte, hogy boldogságának kísértetét viszik el mellőle és nem fog többé visszatérni sohasem. És nem rontja meg soha az álmát, az örömet, a szerencsését, a boldogságát.

Giorgio megtántorodott. Talán összeesik, ha két puha kéz meg nem fogja. Erminia volt. Nem szólott férjéhez, csak a gyermeküket nyujtotta neki. Így maradtak néhány percig.

— Szegény Giorgio! — sóhajtotta azután könyező részvétellel Erminia. — Óh, mi nagyon fogunk szeretni, nagyon!

Giorgionak nem jött köny a szemébe. Ugy nézett maga elé, mintha még mindig nehéz álmom gyötörné és nem tudna fölébredni.

Mikor Giarreba értek, egy sürgöny várta Giorgiot; Cataniából küldték utána. Csak egy szót tartalmazott: »Addio!« Ennyi volt az egész.

V É G E.

hogy elült a nappali láрма, erősebben és közelebről hallatszott.

Az előszobából majdnem szünetlenül csöngetés hallatszott, valahonnét gyermeksirás és a dajka zümmögő altatója. Alkonyattól éjfélig örökkévalóságnak tetszett az idő.

A beteg már nem fantazialt; mozdulatlanul feküdt ágyában, az ablak felé fordított fejjel. Néha nagy erőlködéssel feltekintett.

Valamivel éjjel után kijelentette Rendona, a ki már alig tudott állni a nagy fáradtságtól, hogy lepihen néhány órára. Rascaglia asszony, aki már inkább halott volt, mint élő, szintén feküdni ment.

— Aludj te is félóracska! — biztatta az orvos Giorgiot, a ki azonban tagadólag intett és nem kelt fel az ágy mellé huzott székéről.

— De Giulietta helyettesíthet, sőt még inkább szolgálatára lesz a betegnek, mint te — mondta Rendona.

— Nem megyek — válaszolta kurtán.

Reggel felé nyugtalankodni kezdett a beteg. Giorgio aggódva nézett láztól fényes szemeibe és elszorult szívvél figyelte nehéz lélegzését. Észrevette, hogy Erminia nem veszi le róla tekintetét. Olyan makacs kitarással szegezte férjére a pillantását, hogy Giorgio nem tudta megállni szó nélkül.

— Kivánsz valamit?

Nem felelt, de azért nem fordította el a tekintetét s tapogatózva nyult a keze után.

— Beszélni szeretnék veled — szólott Erminia alig hallhatóan.

korcsmába ment. Ugyanis a kabát találási helyétől alig tíz lépésre van a jőnevű Amerika korcsma.

— **(Befelé.)** Sonkát lopott a magyar, de a rendőrség kiderítette a turpisságot. Jött a rendőr s jelentette, hogy bekívánják ökelmét a torony alá.

— No hát csak vegye fel kend a zsákot, osztán előre.

Nem ellenkezett a magyar, hanem fölcihelődött s indult. A magyar elől, a rendőr utána. Amint így mendegélnek, ismerős emberek kerül vele szemben. A magyar szörnyen röstelli a dolgot, s leüti a fejét nagy busan, s úgy tesz, mintha nagyon elmélyedne a gondolataiban. De az ismerős ráköszönti az adj Istent.

— Hová tart kend?

— Hát csak a városházára mék.

— Talán valami hivatalos dolga esett kendnek?

— Olyasmi lehet, de én nem tudok róla.

— Sunkát lopott — vág közbe a rendőr, majd biztatólag szól a magyarhoz. Hát csak haladjunk, mert öreg este lesz, mire beérünk.

— No-no, mék mán — mondja a sunkás magyar. Nem kell engem zargatni.

— De bizony köll, mert sokat pihen kend.

— Nehéz ez a micsoda ni — mondja a magyar a sunkás zsákra mutatva.

— Sunka az, nem micsoda.

— Én nem tudom, az-e. Mikor találtam, szalmás zsáknak néztem.

— Az ám; kend akart belüle — abrakolni.

— **(Lopás egy kocsirol.)** Ambrus Sándor, nagyharsányi lakos, kocsijával megállt a repnyáki csárdánál s míg ő odabent egy kis sziverősítőt vett magához, addig a kocsijára nem nagy gondot fordított. Pedig figyelhetett

volna rá, mert tolvaj járt a kocsi körül s egy alkalmas pillanatban leemelte arról a gazdának otthagyt bundáját. A lopást a gazda már csak akkor vette észre, midőn késő volt s nem tehetett mást, mint bejelentette az esetet a csendőrségnek. Onnan a nyomozás megindult a tolvaj után és csakhamar ki is puhatolták azt *Kislógó József*, nagyfalusi lakos személyében, a kinél a bundát meg is találták. A tolvaj ügyét átteszik a bírósághoz.

— **(Titokzatos lövés.)** Ma reggel félhat óra tájban a József-utca egyik háza előtt lövés dördült el. Mire a lakók kiszaladtak, az udvaron találtak egy még füstölgő hatlövetű revolvért, melyből egy golyó hiányzott. A ki a lövést tette, az dobta be az udvarba a revolvért, a mely nem is valami olcsó szerszám, mert az csinos művü. Hogy mi volt a célja az ismeretlennek a titokzatos lövéssel: nem tudják. A revolvért bevitték a rendőrséghez.

— **(Megszökött gyerek.)** *Gyarmathy Gyula* pékmester ma délután bejelentette a rendőrségnek, hogy *Pallér János* nevű, tizenöt éves tanonca megszökött. A szökevény inas alacsony termetű, barna haju, vézna, sovány gyerek, a ki nem volt kibékülve a mesterségével s azért oldott kereket. Most keresik.

— **(Nagy lopás az Amerikacsárdában.)** *Magenheim Márton*, szénszállító kocsis, fárasztó munkája után összekuporgatott magának 158 forintot s ezt a pénzt otthon tartogatta az Amerika-csárdában levő

lakásán. Tegnap délben, mikor hazament és a ládafiába nyult, hült helyét találta a pénznek. Képzeltető volt meglepetése, annál is inkább, mert lakását becsukva találta s az ajtót ő maga nyitotta ki. Tehát valaki álkulccsal hatolt be a szobába s úgy lopta el a pénzt. Nyomban sietett az esetet bejelenteni a rendőrségnél, a hol *Selényi Antal* ügyeletes rendőrbiztos megindította a nyomozást a tettes után. A nyomozás során a kulcsot, mivel a lakást a tettes felnyitotta, az üszöghi uton találták meg; az üres pénztárca pedig az üszöghi erdőben volt eldobva. A további nyomozás során aztán megkerült a tettes is, a ki *Jakovics Bernát*, facér köműveslegény. A tettes szeretőjével együtt követte el a lopást és a pénzből 58 forintot hamarosan elvásárlott és eldorbézolt; csak száz forintot találtak már meg az ellopott pénzből s ezt a leány rejtette el magánál. A gyorsan kiderített lopás tetteseit átadják a királyi ügyészségnek.

Művészet, irodalom.

○ **Ferreol.** Sardou Viktornak ez a rémregényből átdolgozott színműve került tegnap este színre csekély közönség előtt. Az előadók maguk is kedvetlenül játszottak, mert hiszen a darab következtlen, passzív alakjai semmi alkalmat sem nyújtanak az alakításra. Egyetlen jó szerep a darabban a *Marciál erdészé*, a kit *Somogyi* adott, igazán nagy természetességgel és a művészi igazság erejével. Ferreolt *Csiky* játszotta; a kényszerűség hatása alatt

Hosszu, kínos szünet után végre kimondta:

— Szerettem Carlót.

Giorgio felelni akart, de reszkető ajkára nem jött szó.

— Bocsáss meg — mondta a beteg zokogva. Ugy érzem, hogy meghalok a bocsánatod nélkül, Giorgio. Nem vagyok bűnös . . . Nem tudtam, hogy szeretem . . . és annyit, annyit sirtam . . . annyit szenvedtem! . . . Azt mondtam neki, hogy menjen és ő elment . . . Nem az én hibám, hogy a szívem erősebb volt, mint az eszem . . . Meg akartam halni . . . Ember nem tudja, mennyit szenvedtem . . . Ne szólj a fiunknak . . . az anyámnak se . . . Mond, hogy megbocsájtasz . . . Mond, hogy nem gondolsz haraggal reám . . . ha már nem leszek.

Giorgio nem tudott felelni, csak zokogott, csöndesen átkarolva Erminiát és a homlokához szorította homlokát.

— Óh, milyen jó ez! Milyen gyönyörűség, hogy könyeidet érezhetem arcomon. Milyen szép tőled, hogy sirsz! Most először . . . Ugy-e jót tesz, ugy-e hűsíti a fájdalmat?

— Meg kell gyógyulnod! — mondta Giorgio. — Hallod a szavam? Meg kell gyógyulnod! . . . És újra boldogok leszünk. Falura megyünk és együtt élünk békében, örömben. És nem fog többé elszakítani bennünket egymástól senki, senkisé.

— Milyen édes a beszéded. Milyen szép most a hajnalpir az égen! Ugy érzem, hogy már jobban vagyok. Hadd látom a kis fiunkat . . . Szegény kicsike . . . Hozd ide.

Giorgio lábujhegyen ment a bölcsőig s az anyja ölébe fektette a gyermekét.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Junius vége felé Rendona beleegyezett, hogy La Ferlitaék falura menjenek. Tremestieribe vagy Pianaba menni már meleg volt s így Giarre mellett maradtak. Egy vasárnapon, a reggeli vonattal utaztak el. Gyönyörű idő volt. Az égből mintha aranypor hullana, a tenger hullámai ezüstszinben csillogtak, a vasut mentén fekvő kertek narancsvirág-illatot leheltek. A pályaházban nagy tömeg utas sürgött-forgott: kocavadászok, vasárnapi gigerlik, ünnepi sport-urak és kinyalt parasztok. Erminia érdeklődéssel nézte a tarka képet, férje a vaskocsi másik oldalán könyökölt ki.

A vonat késett, mert a vágányon csupán két kocsi-ból álló külön vonatot állítottak össze, amelynek előbb kellett indulnia. Egy szőkeszakálás feketeruhás ur, akit néhány gyászba öltözött szolga követett, várakozott az indulásra. Most egy vasutas a mozdonyhoz tolt a kocsit, mely belülről feketével volt bevonva. A homályos mélyében koporsó állott, rajta egy feketeszalagos, élővirágból font koszoru. A feketeruhás ur levette kalapját s az inasokkal a másik kupéba ült. A mozdony élesen füttyült s a szomorú vonat lassan megindult. Giorgiot mintha szélütötte volna. Mozdulatlanul, hangtalanul nézett a vaskocsi után.

támadt lelki gyötrelmeket igyekezett minél hatásosabban festeni. *Angyal* Ilka hasonló szerepét hasonló igyekezettel és hasonló sikerrel adta. Általában hatás nélkül maradt az egész előadás és taps egyetlenegy sem hangzott. Valamelyes derűtséget még *Borbély* tudott kelteni, a ki egy örökösen akadémuskodó esküdtet adott. *Bihari* az alügyész szerepében igen jó volt; valamint *Hevesi* is az elnök alakításában. *Szohner* Olga rövid szerepét drámai erővel játszotta meg; többen azonban a még egy egész sereget kitevő szereplők közül nem érdemelnek említést sem. Az előadás egy-kettőre, gyorsan lepörgött s féltíz órákor már vége volt s a kis közönség nagyrésze a Vigadóba sietett, hogy ott a polgárság bálján feledje a színházi est unalmát. (→)

○ **A toll védelme.** Érdekes határozatot hozott a Vidéki Hirlapírók Országos Szövetségének aradi választmánya. Egy, az Arad és Vidéke naptárában megjelent cikkért, amely senkire nézve semmi sértőt nem tartalmazott, — illetéktelen egyén felelősségre vonta *Benedek Árpádot*, mint a naptár szerkesztőjét és ezen cikk miatt *Benedeknek* az illetővel kardpár-baja is volt. Az ügy lovagias részét tehát szabályszerűen befejezték. Ez a precedens azonban arra indította a választmányt, hogy mint önálló erkölcsi testület, döntő hatásköre alá vegye azokat a lovagias ügyeket, amik hirlapi cikkek és polémiák folytán keletkeznek. Ezzel a választmány egyrészt saját tagjait akarja megóvni attól, hogy hivatalos működésüket illetéktelenül és érdemtelenül afferekbe keverjék, — másrészt a kar tekintélyét akarja minden körülmények között megőrizni. Az ügyben hozott határozatok a következők:

Ha a választmány valamelyik tagját sajátban megjelent cikkért a választmányon kívül állók felelősségre vonják, az illető köteles azt a választmánynak bejelenteni. A hirlapíró-választmány három rendes (hirlapíró) és három pártoló vagy alapító (tehát nem hirlapíró) tagokból alakult állandó-bizottsága megvitatás tárgyává teszi az ügyet és határozatot hoz arra nézve, hogy a felelősségre vont hirlapíró tartozik-e az illető cikkért elégtételt adni. Ugyancsak ezen bizottság dönt azon ügyekben, amik hirlapi polémiákban hirlapíró és hirlapíró között merülnek föl, ez utóbbi esetben a hatosbizottság határozata mindkét félre nézve kötelező. Amennyiben a közönség köréből akadna valakinek hirlapi cikkért hirlapíróval ügye, joga van orvoslásért a hirlapíró-választmányhoz, illetve a hatos-bizottsághoz fordulni és az döntést fog hozni arra nézve, hogy az illető hirlapíró mennyiben tartozik elégtétel-adással. A bizottság elnöke a hirlapíró-választmány mindenkor elnöke.

Ezeket a határozatokat az aradi választmány megküldi a vidéki hirlapírók országos szövetsége központjának és a pécsi helyi választmánynak pártolás végett.

○ **„Zenélő Magyarország”** a ma már mindenütt kedvelt zenemű folyóirat 1898-dik február elsei III-ik füzeté a következő darabokat közli: I. *Gaál Ferenc* „Első szerelem.” II. *Szent Gály Gyula* „Fehér galamb.” (2) magyar dalait. III. *Cowen F. H.* „Petite scene de Ballet” szalondarabot, IV. *Jensen Greisinger* „A hajnal köszöntése” jellemdarab magán hegedűre. V. *Heidberg A.* „A kis szöszke” polka françaisát. Minden száma hasonló gazdag és jól megválasztott tartalommal jelenik meg a „Zenélő Magyarország”-nak. Évenként 24 füzet — minden füzet 10—10 oldal hangjeggyel tartalommal a legjobban megválasztott kiváló sikerű zeneújdonosságokból összeállítva — 242 oldal tartalomért 4 rt, félévre 12 füzetre 2 frt az előfizetés.

Előfizethetni a most ujévvel megindult V. évfolyamra a „Zenélő Magyarország” kiadóhivatalában Budapest, VI. Csengery-utca 62. a honnan megismerésre mutató füzetet bárkinek ingyen és bérmenlve küldenek.

○ **A tanítók legjobb barátja.** Ezelőtt öt esztendővel *Benedek Elek* és *Földes Géza* a magyar tanítószövetség itélőszéke elé lépett egy új tanügyi lappal, a Nemzeti Iskolával, mely célul azt tűzte ki, hogy a tanítók kenyeréért és tisztességeért harcolni fog a magyar tanító számára a kenyeret és tisztességét megszerzi. Ez a lap ma 5 esztendő. Ára egész évre 4 frt. Kiadóhivatala: Budapest, VII., Rottenbiller-u. 5/a.

T a n ü g y.

(A pécsi püspöki jogakadémia második félévi tanrendje most jelent meg. Az első évi jogi tanfolyamon előadást tartanak: *Friedl* Károly dr., ki a római jogot adja elő heti 8 órában; *Késmárky* István dr., a ki a jogtörténetet adja elő heti 5 órában és *Rézbányay* János, a ki a művelődés történelmét adja elő heti 4 órában. A második jogi tanfolyamon *Kopcsányi* Károly dr. a magyar magánjogot heti 5 órában, — *Bors* Emil dr. a magyar államjogot heti 6 órában és *Mihálffy* Ernő dr. a pénzügytant heti 5 órában adja elő. A jogtudományi tanfolyamon *Mutschenbacher* Viktor dr. a polgári törvénykezési jogot adja elő heti 5 órában; *Kasza* József dr. a büntetőjogot heti 5 órában és *Schaurerk* Bódog dr. a statisztikát heti 5 órában. A 8-ik félév special-collegiumai a következők: kereskedelmi ügyletek heti 4 óra és szerzői jog heti 1 óra előadja *Mutschenbacher* Viktor; Bölseleti államjog, heti 4 óra, előadja *Bors* Emil; községi közigazgatás, heti 3 óra és statisztikai elmélet, heti 2 óra előadja *Schaurerk* Bódog; Bányajog, heti 4 óra, házassági jog, heti 2 óra és örökösödési jog, heti 2 óra, előadja *Kopcsányi* Károly; közgazdasági politika, heti 3 óra és államszámviteltan, heti 2 óra, előadja *Mihálffy* Ernő; római örökösödési jog, heti 2 óra, előadja *Friedl* Károly; a legújabb kor története, heti 4 óra, előadja *Rézbányay* János; közegészségtan, heti 2 óra, előadja *Jellachich* István dr. és telekkönyvi eljárás, heti 1 óra, előadja *Mutschenbacher* Viktor dr.

Közgazdaság.

□ **Pályázat erdőszítésre.** A földművelésügyi miniszter az országos erdei alaphól a magasabb hegységek fensikjain, gerincein vagy meredek oldalain előforduló közgazdasági érdekből erdőszítésre mívelendő oly kopár területeknek beerdősítésére, melyeken hegyomlások, hó- vagy köögörgetegek megakadályozása, szélvész és vizek rombolásának, valamint a futóhomok továbbterjedésének meggátlása végett az erdőszítés közgazdasági szempontból szükséges, az 1898. évre hat nagy jutalmat tűzött ki a 1000, 800 és 500 korona, továbbá hat elismerő jutalmat a 400, 200 és 100 korona. E jutalmakra mindama erdőszítések versenyezhetnek, a melyek a folyó évben nem állami költségen foganatosítottak. A pályázók a tavaszi erdőszítést július végeig, az őszi de-

cember 25-ig kötelesek a földművelésügyi miniszteriumban bejelenteni. A jutalmakat 1901-ben adják ki.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése február hó 4-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A belügyi tárca költségvetésének hátralevő szakaszait ma minden hozzászólás nélkül elfogadták.

Azzán áttértek a kereskedelmi tárca költségvetésére, melyhez *Major* Ferenc, *Weisz* Berthold, *Molnár* János, *Konkoly-Thege* Miklós szóltak hozzá.

Majd az interpellációkra adandó miniszteri válaszok következtek.

Első sorban *Lukács* László pénzügyminiszter felelt *Rakovszky* Istvánnak a Rábaszabályozás tárgyában tett interpellációjára.

Rakovszky István a választ tudomásul vette.

Lukács László pénzügyminiszter ezután *Polónyi* Gézának felelt a cukorprémium ügyében tett interpellációjára. A miniszter válaszában kifejtette, hogy a cukorprémiumot Ausztriában nem tárgyalhatták alkotmányosan, de a 14-ik szakasz alapján életbeléptették.

Polónyi Géza ezt alkotmányellenesnek mondja, de a többség azért a választ elfogadta.

Dániel Ernő báró adott most választ *Meltzl* Oszkárnak a szász vasuti hivatalnokok névmagyarosítása ügyében. A kormány nem adott ugyan ki rendeletet a szász hivatalnokok névmagyarosítására vonatkozólag, de ha benne is van a rendeletben ez, nem lát benne valami nagy szerencsetlenséget.

A választ általános helyeslés követte s erre az ülés véget ért.

T A V I R A T O K.

— **Verekedő diákok.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Bécsben *Albert* sebészstanár klinikáján zajos jeleneteket provokáltak a zavargó diákok. A szlávok követelték az előadás megtartását, mire a dékan kijelentette, hogy az előadások fel vannak függesztve. A szolgák a termet kiürítették. Az udvaron nagy verekedés támadt s több diák megsebesült.

— **Zola pöre.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Valamennyi vezérkari tiszt, kikre *Zola* Emil, mint tanukra hivatkozott, tegnap este megkapták az idézést. Minisztertanács fog majd határozni, hogy megjelenjenek-e a tisztek az esküdtbíró előtt, vagy nem?

Szerkesztői üzenet.

Cs. József, Pécs. A beküldött verseket az ön jól felfogott érdekében nem közöljük, mert mégis megtudhatnák a szerzőjük kiletét, s akkor ön örökre kompromittálva lenne.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIJS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

1874. óta fennálló

Zongora-, harmonium és pianino-raktár

Goldstein J.

Pécsett, országut 56, (haltérrel szemben.)

Legnagyobb választék

Zongora vont hurokkal
Zongora kereszt hurokkal
Zongora öntött kerettel
Zongora vashangolókkal
Zongora kereszt hangfogókkal
Zongora viszhangszeleppel.

Elismerő oklevél Pécs 1888.

Köhögésben szenvedőknek.

1000-nél több elismerő nyilatkozat bizonyítja a

KAISER-féle mell-bonbon

kitűnőségét, gyors és biztos hatását köhögés, rekedtség, hurut és elnyálkásodás ellen. Legkitűnőbb különlegessége Ausztria, Németország és Svájcznak.

Kapható 10 és 20 kros csomagokban. Raktár Pécsett: **Benczenleitner Sándor** cukrászdájában.

A Dr. EGGER-féle

Injectio Hamamelis Virginica

a leghatásosabb külszer (befecskendezés) férfiak és nőknél, új és idült folyások valamint csőbántalmak orvoslására. A Hamamelis Virginica tropikus növény rendkívüli hatása a nyákhártyára orvosiilag már régen el van ismerve, úgy hogy ezen különben is szerencsés összetételű Injectio ennek köszönheti gyógyerejét. 2-3 üveg használata a legmakacsabb bajt tetemesen javítja illetve meggyógyítja.

Egy üveg ára 70 kr., a pénz előleges be-
 küldése mellett postán bérmentve: 1 üveg 1 frt 05 kr., 2 üv. 1 frt 75 kr., 3 üv. 2 frt 45 kr.
 Főraktár: Gyógyszertár a »Nádore-hoz« Buda-
 pest, VI., Váci-körút 17.

Kapható Pécsett: Sipőcz István, Zsiga László és Göbel Kálmán gyógyszerész uraknál.

9834. sz.

tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Derventics Joczonné szül. Derventics Klára hg.-mároki lakos végrehajtóknak Derventics Tádia hg.-mároki lakos végrehajtást szenvedett ellen 100 frt tőke és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. jbiróság területén lévő Hg.-mároki községben, a 205. sz. tjkvben felvett 182. hrsz. 94. sorsz. gépházra és belsősegre s így a végreh. törv. 156. §. alapján Derventics Joczót illető részére is 244 frt, a hg.-mároki 59. sz. tjkvben felvett 2774. hrsz. ingatlanból B) 10. rdsz. Derventics Tádiát illető részére 14 frt, a hg.-mároki 62. sz. tjkvben felvett 2324. és 2254 hrsz. ingatlanra és így a végreh. törv. 156. §-a alapján Derventics Pávót, Tomót, Joczót, Balázst és Józsefet illető részére és pedig a 2324. hrsz. ingatlanra 94 frt, 2254. hrsz. ingatlanra 152 frt, a hg.-mároki 710. sz. tjkvben felvett 2708. hrsz. gép és szőlőre és így a végreh. törv. 156. §-a alapján ifj. Szabó István és neje Lengyel Erzsébet, Derventics Pávót, Derventics Tomót, Derventics Joczót és Derventics Józsefet illető részére is 132 frtban ennell megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi február hó 22. napján d. e. 10 órakor Hg.-márok községben a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 24 frt 40 kr., 1 frt 40 krt, 9 frt 40 krt, 15 frt 20 krt, 13 frt 20 krt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333-ik szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. jbiróság mint tlkvi hatóságánál 1897. évi nov. hó 16. napján.

Maurer Frigyes
 kir. aljárásbíró.

20049. sz.

tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Jobst László ügyvéd által képviselt, ifju Angyal János ander, id. Angyal János ander és Angyal Sándor helyesfai lakosok végrehajtóknak, Horváth Ferenc és neje, ifju Angyal József (Gaska) végrehajtást szenvedők ellen 89 frt 27 krajcár tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a Sztlőrinci kir. járásbiróság területén levő, Helyesfa község határaitban fekvő, és 1) a helyesfai 432. sz. tjkvben A. I. alatt felvett 1. 5. 6. 8. 10. 12. 16. és 18. sorsz. a. felvett 1/4 telekre, ahhoz tartozó aránylagos legelő és erdő illetőségre 716 frt becsárban; 2) a helyesfai 480. sz. tjkvben † 1. sorsz. 206. hrsz. 64. sz. ház, udvar és kertre 160 frt becsárban; 3) a helyesfai 525. sz. tjkvben I. a. felvett 1-11. sorsz. alatti 1/4 telek, ugy az ahhoz tartozó aránylagos legelő és erdő illetőségből végrehajtást szenvedő ifju Angyal Józsefet B. 2. szerint megillető részre 312 frt becsárban és végül 4) a helyesfai 525. sz. tjkvben † 1-2. sorsz. 1310 a. és 1313 c. hrsz. ingatlanoknak ifju Angyal Józsefet B. 2. szerint megillető részre 420 frt becsárban, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi március hó 4. napján d. e. 10 órakor Helyesfa községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 71 forint 60 krajcár, 16 forint 31 frt 20 krajcár, és illetve 42 forintot készpénzben, vagy az 1881: évi november hó 1-én 3333. szám a. kelt I. M. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1897. évi november hó 30-ik napján. A kir. törvényszék tlkvi hatósága.

Bogyay Pongrác
 kir. törvényszéki bíró.

Csak akkor valódi, ha a háromszögű palaczk az itt levő szalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van elzárva.

Edaig fölülmulhatatlan!

Maager Vilmos-

féle

valódi tisztított

DORSCH

MÁJOLAJ

(törvényesen védett csomagolásban)

MAAGER VILMOSTÓL

BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltetik mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszerárában.

Pécsett kapható: Sipőcz István, Zsiga László gyógyszerárában; Reeh Vilmos, Spitzner fia kereskedésében.

Főraktár és főelárúsítás az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
III/3. Heumarkt 3.

Utánzatok hatóságilag nyomoztatnak.